

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΗ

Πᾶσα αἴτησις δεκτὴ ὑπὸ ἰδιαι-
τέραν συμφωνίαν.

Συγγραφεύς

Π. Σ. ΑΝΤΥΠΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἔτος . . Δραχ. 10.

Ἀλλοδαπῶς Φραγ. 10.

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον.

Αἰτήσεις ἀπευθυντέαι:

Ἐφημ. «Ἀνάστασις» Ἀργουστολίον.

ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΙΣ

Πάντες οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλοι οἱ Λαοὶ ὑποπίπτωσι
εἰς σφάλματα καὶ ὑφίστανται παθήματα καὶ δοκιμασί-
ας, εἶνε τούτο φυσικὸν « τὸ σφάλειν εἶνε ῥοπή ἀνθρώ-
πινος » « τὸ γήϊνον ὑπόκειται εἰς τὴν ἀμαρτίαν »
ἀλλὰ ἐπίσης εἶνε φυσικὸν, τὸ σφάλμα καὶ τὸ ἀμάρτη-
μα, νὰ τὸ διαδέχεται ἡ μετάνοια καὶ ἡ διόρθωσις, τὸ
δὲ πάθημα νὰ καταλήγῃ εἰς μᾶθημα διὰ τὸ μέλλον.

Τὰς ἀνωτέρω ὁρθὰς κρίσεις ἐδέχθησαν καὶ τὴν ἐν-
νοιάν των ἐπραγματοποίησαν ὅλοι οἱ Λαοὶ καὶ ὅλοι οἱ
ἄνθρωποι: τὸν ἀνωτέρω κανόνα τοῦ ἀμαρτάνειν καὶ διορ-
θοῦσθαι ἀνέγραψεν ὡς φυσικὸν Νόμον σύμπατα ἡ ἀν-
θρωπότης καὶ μόνος εἰς Λαὸς, ὁ Ἑλληνικὸς, μόνον μίαν
μικροσκοπικὴν μερὶς ἀνθρώπων, οἱ Ἕλληνες, ἀπεμακρύν-
θημὲν τούτου ἀποτελέσαντες ἐξαιρέσιν.

Ἐὰν ὀλίγον διέλθωμεν τὴν ἱστορίαν μας ἀπὸ τῆς
ἐποχῆς τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας μας ἕως σήμερον,
ἐὰν μὲ δianoian καθαρὰν ὀλίγον ἐπιστήσωμε τὴν προ-
σοχὴν μας εἰς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς οὓς ἐποιή-
σαμεν ἀπὸ τότε ἕως νῦν καὶ ἐὰν ὀλίγον ἐμβαθύνωμεν
καὶ προσέξωμεν εἰς τὰ γεγονότα ἅτινα ἐξετυλίχθησαν
ἀπὸ ἐκείνης μέχρι ταύτης τῆς ἐποχῆς, ἂς μὴ μείνῃ
ἀμφιβολία εἰς οὐδένα ὅτι ὅσον ἐπιπόλαια καὶ ἐπιεικῆ
καὶ ἂν εἶνε τὰ συμπεράσματά μας ὡς πρὸς τὴν Συνεί-
δησιν, τὸν Πατριωτισμὸν καὶ τὸν Ἀνθρωπισμὸν τῶν
Νέων Ἑλλήνων, θὰ ἐξέλθωμεν ἐντελῶς ἀποτεταρμέ-
νοι καὶ ἀποδεκατισμένοι—Ὀλόκληρος ἡ ἱστορία μας
ἀπὸ τὸ ἐνδοξον ἔτος 1821 ἕως μὲ τὸ ἄδοξον καὶ ντρο-
πιασμὸν ἔτος 1906 συνοψίζεται εἰς τὰ ἑξῆς:

Ἡσδοσία—ἀχρεϊότης—ἔγκλημα—πλεονεξία—ἀ-
τομισμὸς—πλήρης ἀπώλεια συνειδήσεως ἐθνισμοῦ,
κοινωνικῆς καὶ προσωπικῆς ἀξιοπροεπείας.

Μάλιστα τῶν ἀκατανόητος καὶ βρωμερὰ εἶνε ἡ ἱ-
στορία τῆς Νέας Ἑλλάδος!

Μάλιστα! τόσο μαύρη καὶ ἀπεχθὴς εἶνε ἡ ὁδὸς
ἣν ἐχαράξαμεν ἐν μέσῳ τοῦ κοινωνικοῦ πίνακος τῶν ἔ-
θνῶν καὶ τῶν Λαῶν ὥστε ἐὰν ἔξῃ ὁ σοφὸς Δεσποτικὸς
καὶ ὀποιοῦτης Δεσποτικῆς θὰ μετέτρεπον τοὺς διὰ τὴν
ἀνθρωπότητα καὶ τὸν ἄνθρωπον μονολόγους τῶν ὡς ἑξῆς:

« Ταλαίπωρος Ἑλληνικὴ Φυλὴ! κατήνητες ὁ δυ-
στυχῆς Λαὸς τῆς Οἰκουμένης—πλανᾶσαι διηνεκῶς ἐν
κινδύνῳ ζητοῦσα ὡς ὁ Ἰσραὴλ τόπον ἀναπαύσεως—
ἐγκαταλελειμμένη ἀνευ πρόσητου, ἀνευ ὁδηγοῦ, ἀνευ
ἀστῆρος δὲν ἤξεύρεις ποῦ νὰ στήσῃς τὴν σκηνὴν ἐν τῷ
σκοτεινῷ κοινωνικῷ ὀρίζοντι ὅστις Σε ἀποπνίγει διὰ
τῶν θανατηφόρων ἀναθυμιάσεων του—Τὰ πάθη Σε πα-
ρασύρουσιν, ἡ ἀπογοήτευσις καταβιβρώσκει τὴν καρδίαν
Σου, τὸ ἰδιωτικὸν συμφέρον Σε κατακυριεύει καὶ ὁ ἐγω-
ισμὸς ὁ δαίμων οὗτος τοῦ σκότους ἀγρυπνεῖ παρά τὸ
προσκεφάλαιόν σου τὸν δὲ θρόνον του ἔχει στήσῃ ἐντὸς
τῆς καρδίας σου—Μὴ εὐρίσκουσα τὸν πυθμένα τῆς με-
γαλομανίας σου ὅπως ρίψῃς τὴν ἀγκυραν τῆς ἰσχυ-
ρογνωμοσύνης σου αὕτη ἐβραύσθη ἤδη ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς σου—ἀπωλέσασα τὴν Ἐθνικὴν φιλοτιμίαν καὶ τὰς
προγωνικὰς ἀρετὰς, ἐθυσίας τὰ αἰσθήματα, παρέλυ-
σας πάσας τὰς δυνάμεις τῆς συνειδήσεως—Ἀμφιβάλ-
λεις περὶ τοῦ Ἀνωτάτου Ἀρχοντος καὶ τῶν πρώτων
ἐκ τῶν Διοικητῶν καὶ Κυβερνητῶν σου ὡς ἀμφιβάλλεις
περὶ τῶν ἐσχάτων λωποδυτῶν καὶ ἡλιθίων. Ἐν μέσῳ
δὲ τοῦ θεάματος τῆς Κοινωνικῆς Ἐθνικῆς καὶ Πολιτεια-
κῆς σου πορείας, ἐρωτᾶς ὡς οἱ πυρέσσοντες καὶ ἐκ τοῦ
ὑπνου ἀρυπνιζόμενοι « τί ποτε εἶνε τὸ ὄναρ τούτο; »

« Ταλαίπωρε Ἕλλην! αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκην
τοῦ ἀγαπᾶν καὶ ἐνθουσιᾶν ὑπὲρ τῆς δόξης καὶ τῆς προ-
όδου καὶ ὅμως ἀπεξηράνθης ὡς ὁ κάλαμος. Οὐδεμία εὐ-
γενὴς ἰδέα δύναται νὰ ριζοβολήσῃ μέσα εἰς τὴν ἀθλίαν
σου φυχήν καὶ αὕτη ἡ ὑψίστη καὶ αἰωνία δύναμις τῆς
ἀγάπης ἐμψενέσθη ἐν σοὶ—ὁ βίος σου εἶνε πικρία καὶ
ὄνειδος ἢ δὲ καρδία σου βοῦρκος! ἡ δὲ Ἑλληνικὴ με-
γαλένδοξος γῆ σου κατήνηται ἀνάτεια ἔστω καὶ ἐνός

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ. Σ. 5. Φ. 4. 0014. Υ. 1. 0044

στεναγμοῦ—Οὔτε ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν κρίνεται ἄξιός ὅπως τύχῃς ἐνὸς φίλου ἐνὸς παρηγόρου ἐνὸς ὁδηγοῦ! — Ἡ μόνη δ' ἀπομένουσα, διὰ τὸν Ἑλληνα διὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν παραμυθία, ἐὰν οὕτω τὸν εὖρον ἢ αὐριον! ἀσφαλῶς θὰ εἶνε ἡ μάχαιρα τὸ πῦρ ἢ Ἑθνική, Κοινωνική, Πολιτειακή **ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΙΣ**.

ΑΠΟΛΟΓΗΘΕΙΤΕ

Πολλάκις πολλὰ κατὰ τοῦ Πανιερωτάτου ἐγράφησαν παράπονα στηριζόμενα ἐπὶ γεγονότων καὶ μαρτυριῶν καὶ ὁμῶς ἡ Α. Πανιερότης ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι οὐδεμίαν δίδει ἀκρόασιν καὶ μὲ τὴν κρίσιν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει ἀνάγκην ἐκ τῶν κατηγοριῶν τούτων ἔμεινεν ἄφωνος ὡς ἰχθύς.

Πανιερώτατε!

Ἐὰν μόνος ἐσκέφθητε ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς ὑπεκφυγῆς εἶνε ἀρμόζων διὰ κάθε ὑψηλὸν πρόσωπον πλανᾶσθε, ἐὰν πάλιν Σᾶς συνεβούλευσεν ἢ αὐτοῦ μεγαλειότης ὁ Δήμαρχος Κρανίων ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἤμπορεῖ κινεῖς νὰ ἀθωοῦται ἀπὸ τὴν ἀγκυράτησιν τῆς κοινῆς γνώμης διίσχυριζόμενος ὅτι ἤμπορεῖ, ὡς λέγει, ἡ Α. Μ. νὰ περιφρονῇ τοὺς πάντας διότι αὐτὸς καὶ οἰκογενειακὴν καταγωγὴν ὑψηλοτάτην ἔχει καὶ πλοῦτον διὰ τόσων κινδύνων καὶ μεγαλεπιβούλων ἐπιχειρήσεων καὶ ἀόκνου ἐργασίας ἔχει ἀποκτήσῃ καὶ ἀξίωμα εἰς ὃ ἵνα ἀνέλθῃ τις τόσον μεγάλη προσόντα ἐν Ἑλλάδι ἀπαιτοῦνται, ἐὰν λέγομεν αὐτὸς ὁ μέγας ἀνὴρ Σᾶς συνεβούλευσε νὰ περιφρονῆτε διὰ τῆς σιωπῆς! Ὡς τότε Πανιερώτατε δὲν θὰ περᾶσῃ πολὺς καιρὸς πολλαὶ ἡμέραι ποῦ θὰ Σᾶς ἀγαποῦν τόσο ὅσοι καὶ τὸν ἀνωτέρω ἀξιογάπητον ὅστις κατὰ ἀνεγνώσαμεν εἰς μίαν του ἐπιστολὴν ἀπολαμβάνει ἀμερίστου τῆς ἀγάπης τῶν συμπολιτῶν του! . . .

Λοιπὸν ἡμεῖς κρίνομεν ὅτι ὅταν τις συκοφαντῆτε διὰ τὸν ἰδιοτικὸν του βίον καὶ ὑβρίζεται διὰ προσωπικὰς ὑποθέσεις τότε ἤμπορεῖ νὰ ἀπαντᾷ ἢ νὰ μὴ ἀπαντᾷ ἀναλόγως τῶν ζητημάτων καὶ τῶν προσώπων μὲ τὰ ὅποια ἔχει νὰ κάμῃ, ὅταν ὅμως κατηγορῆτε διὰ τὰ δημόσια ἢ κοινὰ ἐπὶ τῶν ὁποίων προΐσταται καὶ διευθύνει, τότε ὄχι ἕνας Κοσμετάτος! ἀλλὰ οὔτε ἕνας Δεσπότης οὔτε ἕνας Βασιλεὺς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ τὴν ἐπιβαλλομένη ἀπολογία καὶ δικαιολογήσιν καὶ διὰ τοῦτο εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν ἣτις, ὠρισμένην καὶ σαφῆν μαρτυρίαν περὶ ὧν, ἐν τῷ παρελθόντι φύλλῳ τῆς «Ἀναστάσεως», ἐγράψαμε, δίδουσα, ἐπιδυναμῶν τὴν κατὰ τοῦ Πανιερωτάτου ἀρχίσασαν πρὸ πολλοῦ καὶ προχωροῦσαν ὡς ἡμέραι ἀγκυράτησιν τῆς Κοινωνίας ἣτις οὐχὶ τόσον σπανίως, ὅσον φαντάζονταί τινες, ἔθραυσεν ἐπιχρῦσους ποιμαντορικὰς ράβδους καὶ ἐκρόμητισεν ἀνωφελεῖς ἢ μᾶλλον ἐπιζημίους ἐπισκοπικὰς ἐδρας—λοιπὸν μόνον μέσον σωτηρίας τὸ «Ἀπολογηθεῖτε»

Διὰ τὸν κ. Συντάκτην τῆς «Ἀναστάσεως.»

Ἀργυστόλιον τὴν 14 Φεβρουαρίου 1906.

Κύριε Μαρίνε Ἀντύπα.

Ἀνεγνώσκω ἀπλήστως τὸ, ἐν τῇ «Ἀναστάσει» ὑπὸ ἡμε-

ρομηνίαν 14 Φεβρουαρίου ἀρθρὸν Σας, τιτλοφορούμενον «Ὁ Δεσπότης». — Σᾶς συνεχάρην ἐνδομύχως τότε καὶ ἐπαναλαμβάνω τοῦτο διὰ τῆς παρουσίας μου νομίζων ὅτι πράττω καθήκον ἐπιρρωνύων καὶ διὰ τῆς ἰδικῆς μου μαρτυρίας ὅσα ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀρθρῷ ἐγράφησαν, ἵνα δὲ μὴ μείνῃ οὔτε εἰς ὑμᾶς οὔτε εἰς ἄλλον τινὰ (ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ δημοσιεύσῃτε τὴν παρούσαν) ἢ ἐλαχίστη ἀμφιβολία περὶ τῶν ἀνωτέρω ἐπιτρέψατε μοι νὰ Σᾶς διηγηθῶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις εὐρεθεῖς ἐσχημάτισά τὴν οὐχὶ κολλακτικὴν διὰ τὸν Πανιερώτατον πεποιθήσιν μου:

«Ὁ Εὐάγγελος Ἀντύπας πτωχὸς ἢ μᾶλλον ἐλεεινὸς καθ' ὅλην τὴν οἰκονομικὴν σημασίαν τῆς λέξεως εὐρεθεῖς ὑπὸ παρεμφερεῖς συνθήκας μὲ τὸν ἐν τῇ «Ἀναστάσει» ἀναφερόμενον πτωχὸν προσήλθεν τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐκλιπαρῶν τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Πανιερωτάτου δι' ὁμοίαν ὑπόθεσιν δι' ἣν δυστυχῶς ἔπρεπε κατὰ τοὺς Ἐπισκοπικὰς νόμους νὰ πληρώσῃ δραχ. 10 καὶ οὗτος προσέφερεν εἰς τὸν Πανιερώτατον μόνον δραχμὰς πέντε ἃς εἶχεν ἐξ ἐλεημοσύνης, ὡς εἰκὸς ἀπεπέμφθη χωρὶς νὰ ἐρωτηθῆ ποῦ καὶ πῶς θὰ ἐξοικονομῇ τὰς ὑπολοίπους—πληροφορηθεὶς ταῦτα παρὰ τοῦ ἰδίου ἐσκέφθη ὅτι ἴσως ἦτο ὑπερβολικὸς καὶ ὅτι ἄλλως εἶχεν τὸ πρᾶγμα καὶ διὰ τοῦτο ἀνῆλθον ὁ ἴδιος εἰς τὸ Ἐπισκοπικὸν μέγαρον καὶ τῆς ἀδείας δοθείσης ἔλαθον τὴν τιμὴν νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀγίου Διάκου του ὅτι ὁ πτωχὸς ἐκεῖνος εἶχε δίκαιον ὅπερ μὲ ἐξηνάγκασε μὲ τὴν μίαν χεῖρα νὰ ἐτοιμασθῶ πρὸς πληρωμὴν τοῦ πενταδράχμου καὶ μὲ τὴν ἄλλην νὰ δεῖξω ἐκεῖ ὑψηλὰ ὅπου ἴσταται ὁ Δόριζας παραπονούμενος κατὰ τῆς εἰμαρμένης ἣτις μᾶς ἠνάγκασε ἀνερχόμενοι τὴν Ἐπισκοπὴν νὰ κλαίωμεν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν μνημὴν τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου Διδασκάλου, κατερχόμενοι δὲ νὰ καταρροῦμεθα τοὺς διαδόχους του.»

Ταῦτα κ. Ἀντύπα ἐώρακα καὶ μεμαρτύρηκα ὑμῖν καὶ ἀμαρτίαν οὐκ ἔχεις δι' ὅσα ἔγραψες καὶ δι' ὅσα ἐπιβάλλεται Σοι νὰ γράψῃς πιστοποιῶν ὅτι ἡ εὐγενὴς θέλησις καὶ ὁ ἀέναντος ἔλεγχος εἶνε αἱ δύο ἀρεταὶ ὑφ' ὧν κυρίως στολιζέται ἡ γραφίς Σας.

Μεθ' ὑπολήψεως

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΕΣ.

Οἱ πολιτικοὶ μὲς εἰσέτι δὲν κατήρτισαν συνδυασμούς, ἦτο ὡς φαίνεται τόσον ἀπρόοπτον τὸ κτύπημα τῆς διαλύσεως ὥστε ἀκόμη δὲν συνῆλθον ἐκ τοῦ πόνου—Οἱ μὲν περιμένουν τὸν Διπλωμάτην! Ρωμᾶνον, οἱ δὲ τὸν κρυφίνουον Μομφερράτον—ἴδωμεν πῶς θὰ πιχθῆ τὸ Πολιτικὸν Τριεῖτε ἀπὸ τοὺς ἐξ Ἀσοπαίτας.

ΚΑΘΑΡΙΣΑΤΕ

Κε Δήμαρχε, ἐν ὀνόματι τῆς καλαισθησίας Σου, γενοῦ ἔλεως διὰ τοὺς δυστυχεῖς ὀπωροπώλας καὶ λοιποὺς ὑπαθίριους πωλιτὰς καὶ ταχέως δῶσε τὰς Αὐτοκρατορικὰς διαταγὰς Σου νὰ καθαρῆσθῇ ὅλος ὁ χῶρος ἐναντι τῶν «Λευκοκόλων» χῶρος ὅστις εἶνε ὑπερπληρωμένος ἀκκαθαρσιῶν καὶ κοπρίας.

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ Π. ΗΤΟΛΛΥΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ.

“Ολοι οί Λαοί προχωροῦν, τὸ πεδίον τῆς Προόδου ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἔχη κυριευθῆ ὑπ’ αὐτῶν:

“Ὁ δὲ Ἑλληνικὸς Λαὸς τί κάμνει; Προχωρεῖ καὶ αὐτός; Προχωρεῖ μάλιστα: δηλαδὴ; φιλεῖ τὰ χέρια τῶν ἀγαθῶν Παπάδων! . . . μοσχοβολιέται τὰ ἀέρια τῶν κυράδων! — στολιζέται κάθε ἔτος μὲ τὴν οὐρανὸν τῆς ἀλεπούς ἢν οὐδέποτε κατώρθωσε νὰ κερδίσῃ οὔτε ὁ Βασιλεὺς οὔτε οἱ Βασιλόπαιδες! Ἀκολουθεῖ ἀρειμάνιος καὶ ἀσκεπὴς τοὺς φιλελευθέρους! Προοδευτικούς! Κοινωνιστάς! Βουλευτάς καὶ Δημάρχους του! . . . ἔτοιμος νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματα τῆς . . . βλακίας του, θραύων κεφαλὰς, παράθυρα, φανούς, κλόμπους . . . ὅτι εὐρη! καὶ τέλος, κτυπῶν τὴν κεφαλὴν του εἰς τὰς πύλας τοῦ Ἄδου ἢ τῆς Φυλακῆς, εἰσέρχεται, ἐφοδιασμένος μὲ τὸ εἰσητήριον, τὸ ὁποῖον τόσον δωρεάν τοῦ παρέχει ἡ μεγαλοφυχία καὶ ὁ Πατριωτισμὸς καὶ ἡ Προοδευτικότης τῶν ἀρχόντων καὶ διοικητῶν του!, εἰς τὰ σπήλαια τοῦ σωματικοῦ καὶ ἠθικοῦ θανάτου!

Μαγκούφῃ ἐκλογέα ἔτσι θὰ κάμῃ καὶ εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογάς; ἔάν ναι, θὰ προχωρήσῃ καὶ Σὺ πλὴν οὐχὶ εἰς ὕψος ἀλλ’ εἰς βάθος σκοτεινὸν καὶ βορβορώδες ὅπου μὲ βρυγμούς καὶ τρυγμούς ὀδόντων θὰ περῶ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός!

ΑΛΛΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ.

Προχθὲς ἦλθεν εἰς τὸ Γραφεῖον μας εἰς ἐργάτης ὀνόματι Ἰακοβᾶτος ὅστις παθὼν, κατὰ τινα ἐκφόρτωσιν σάκκων ἀλεύρου, φοβερὸν κτύπημα εἰς τὸ στῆθος ἠναγκάσθη ὁ δυστυχὴς νὰ ζητήσῃ νοσηλείαν ἐν τῷ Νοσοκομείῳ Κεφαλληνίας ὅπου ἐπὶ τέλος μεθ’ ὅσας χροιάζονται διατυπώσεις κατόρθωσε νὰ μείνῃ ἐπὶ 14 ἡμέρας μεθ’ ὃ ἐξεδιώχθη διότι. ὡς μὰς εἶπεν, ἡ κ. Διευθύντρια εὗρεν ἐνωχλητικὴν τὴν περαιτέρω ἐν τῷ Νοσοκομείῳ διαμονὴν του.

Ἡμεῖς εἶδομεν τὸν ἀσθενῆ τοῦτον καὶ μολονότι δὲν εἴμεθα ἰατροὶ δυνάμεθα ἐν τούτοις νὰ βεβαιώσωμεν ὅτι μετὰ βίας καὶ πολλοῦ κόπου ἐξέφερον τὰς λέξεις ἀναπνέων δυσκόλως καὶ βεδιασμένως, ἐν γένει εἶνε τόσον καχεκτικός καὶ ἀδύνατος καὶ τόσον φανερὰ εἶνε ἡ ἀνάγκη τῆς θεραπείας του ὥστε καὶ ἂν χίλιοι ἰατροὶ μὰς εἶπωσιν ὅτι αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἰαθεὶς ἐξῆλθεν δὲν δυνάμεθα νὰ τοὺς πιστεύσωμε διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ἀρνούμεθα τὸ φῶς τοῦ «Ἡλίου»

Λοιπὸν ἐρωτῶμεν: ἐξεδιώχθη ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐκ τοῦ Νοσοκομείου ἀφ’ οὗ προηγουμένως συμφώνως πρὸς τὸν κανονισμὸν ἐγνωμοδοτήσε καὶ ἔδωκε ἄδειαν ὁ θεράπων ἰατρός; τότε πταίει ὁ ἰατρός:

Ἐάν ὅμως δὲν ἔχει οὕτω ἀλλ’ ὡς ἰσχυρίζεται ὁ ἀσθενὴς ἐκεῖνος οἱ ἔχοντες τὴν ἀτυχίαν νὰ ὑποπέσωσιν εἰς τὴν δεσμείαν τῆς Διευθυντρίας ὑφίστανται τὴν, συμφώνως ἢ μὴ πρὸς τὸν κανονισμὸν, ἐξουσίαν των, τότε ἄς μὰς ἐπιτρέψῃ τὸ Σεβαστὸν Ἀδελφάτου νὰ τοῦ εἶπωμεν ὅτι εἶνε ὀλίγον ντροπιαστικὸν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς μίαν γυναῖκα ἐπὶ τέλος ἢ ὅποιον

εἰμπορεῖ νὰ εἶναι καλὴ νοσοκόμος καὶ καλὴ γυνὴ δὲν τῆς ἀφαιρεῖται ἐν τούτοις τὸ γυναικίον καπρίτσιο καὶ ἡ γυναικεία ἐπιπολαιότης καὶ παραφορὰ, νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ προβάινῃ εἰς αὐθαιρεσίας καὶ εἰς ἀδικίας ὑπεισερχομένη εἰς δικαιώματα ἀλλότρια καὶ καταλήγουσα διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς τὸ νὰ ἐπιφέρῃ ζημίαν εἰς τὴν πρόσδον καὶ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν Καταστημάτων.

Μὰ ἐπὶ τέλος δὲν εἶνε τὸ ἀνωτέρω παράπονον μόνον. πολλὰ κατήγγειλαν καὶ μὰς καταγγέλωσιν καθ’ ἡμέραν καὶ διὰ τὴν ἀμεριμνησίαν τοῦ ἀδελφάτου καὶ διὰ τὴν ἐν πολλοῖς ἀδικαφορίαν καὶ ἀταξίαν ἣτις προσεξάρχει ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ Νοσοκομείου χωρὶς νὰ ἦναι δυνατὸν νὰ δωθῇ οὐδ’ ἡ ἐλαχίστη διόρθωσις:

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Λαὸς καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι προσέρχονται εἰς τὰ μέλη τοῦ Ἀδελφάτου καὶ εἰς τὴν Δημοσιογραφίαν καὶ ἐκφράζουσι τὰ παράπονά τους ἐπὶ ματαίῳ, ἐρωτῶμεν τοὺς ἀρμόδιους: ἐάν εὐρεθῇ κανένας ἰδιοτροπότερος ἀπὸ τὴν κ. Διευθύντριαν καὶ περιπλέξῃ ἐν τῇ διακίᾳ ὀργῆν του τὰς χεῖράς του ἐντὸς τῆς κόμης τῆς τότε τίς πταίει; οἱ κωφεύοντες ἀρμόδιοι ἢ ὁ μεθυσθεὶς ἐκ τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀμύνης ὑπὲρ τῆς ἰδίας ζωῆς; καὶ ἐρωτῶμεν ἀκόμη ἐάν ἡ Δημοσιογραφία, εἰς τὸ μέλλον ἐξακολουθήσῃ τῆς αὐτῆς καταστάσεως, ὀργισθῇ καὶ τινάζῃ τὴν γούνα ἢ τὸ ῥάσο τῶν κ. κ. μελῶν τοῦ Ἀδελφάτου τίς πταίει; καὶ ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν, ἐάν, ὁ Λαὸς καμμίαν ἡμέραν βραβεύει ἐπὶ τέλος νὰ παρακκληθῇ ζητήσῃ λογαριασμὸν θυμωμένος! δηλ. μὲ στουβιὰς ἀναμένεσιν ὑπὸ τὰς μεγάλας θύρας τῶν μακρῶν καθευδόντων καὶ περιφρονούντων κ. κ. μελῶν τοῦ Ἀδελφάτου, τίς θὰ πταίει τότε; Βάλετε μυαλὸ καὶ συνείδησιν ὅσοι ἀναλαμβάνετε εὐθύναν καὶ ἡ ἐκτελεῖτε πρακτικῶς τὸ καθήκον Σας ἢ προκατηθεῖτε.

Ο κ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ.

Κε Διευθυντὰ τῆς Ἀστυνομίας ἢ «Ἀνάστασις» Σοῦ εὔχεται τὸ «καλῶς ὄριστες» ἐάν ἔχῃς σκοπὸν ὅπερ δὲν ἀμφιβάλλομεν ἐξ ὅσων ἔχομε πληροφοριῶν, νὰ ἐκτελέσῃς τὸ καθήκον Σου πληρέστατα μὴ ἀποβλέπων οὔτε εἰς τὰ κόμματα οὔτε εἰς εἰσηγήσεις πολιτικῶν ὡς δυστυχῶς συνήθεια ὑπάρχει νὰ γίνεται ἐν Ἑλλάδι.— Σὲ πληροφοροῦμε δὲ ὅτι ὁ Λαὸς τῆς Κεφαλληνίας καὶ δὴ τοῦ Ἀργυροστόλιου κρουφῆν χαρὰν ἔχει νὰ βλέπῃ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ἰσταμένους εἰς τὴν ὑψίστην βαθμίδα τῆς ἀξιοπρεπειᾶς προπάντων δὲ τοὺς Ἑλληνας Ἀξιωματικούς εἰς τὸ ζενίθ τῶν εὐγενῶν τρόπων καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης, ὅπου δεῖ, εὐγενοῦς τόλμης, πέπειθε δὲ ὅτι, Ὑμεῖς συγκεντροῦντες τὰ ἀπαραιτήτα ταῦτα προσόντα ὑπὸ τὴν διπλὴν ιδιότητα ἢν ἡ Πολιτεία Σας ἀνέθεσεν, θὰ ἐπικυφῆτε καὶ τὴν διασκαλευθεῖσιν τάξιν ταχέως, καὶ τὴν ἀγορὰν τῆς πύλεως ἐντὸς τῶν ὀρίων τῆς ἐπιτροπομένης ἐκμεταλλεύσεως ὅπως μὴ ὑπερβολικῶς ἀδικεῖται ὁ Λαὸς καὶ οἱ Ἐργάται καὶ τὰ ξενοδοχεῖα καὶ τὰ καφενεῖα ἐν ἐπιτροπομένην καθαριότητι θὰ διατηρήσῃτε καὶ τὰ φαρμακεία προσέτι ἐν ποιᾷ τινι ἐποπτεία, καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ὅργανα ἐν δραστηριοτέρᾳ, τῆς ἕως χθὲς ὑπαρχούσης, ἐνεργείᾳ, ἐν γένει δὲ πολλὰ περιμένομεν ἀπὸ τὴν φημιζομένην δραστηριότητά καὶ εὐσυνειδησίᾳ Σας.

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

(ΑΝΑΡΤ. ΦΑΡΔΟΥΛΗ ύφηγητου του Πανεπιστημίου.)

Υπάρχει ένας λαός δλόκληρος μέσα εις την καμαρωμένην μας Ελλάδα, όπως κολακευόμεθα να την ονομάζομεν, ο οποίος από τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ φέρει τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, λαός, ο οποίος εἶνε πτωχὸς καὶ διωγμένος ἀπὸ τὴν ωραίαν αὐτὴν ζωὴν. Τὸ ξημέρωμα τοῦ κάμνει τὴν φύσιν ὅλην νὰ χαίρεται καὶ νὰ φάλλη κάθε πρωὶ καὶ νὰ σκορπᾷ τὴν χαρὰν τῆς εἰς ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, μόνον εἰς τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν λαόν, τὸν σκλάβον, ὁ οποίος ὀνομάζεται ἐργάτης, φέρνει εἰς τὰ μάτια του τὴν θλίψιν καὶ εἰς τὰ χεῖλη του τὴν πικρίαν καὶ τὴν σιωπὴν.

Διατί ἔτσι;

Διότι υπάρχουν ἄλλοι ἄνθρωποι, πλάσματα καὶ αὐτοὶ τοῦ Θεοῦ, οἱ πλουτοκράται ἀφεντάδες λεγόμενοι, οἱ ὅποιοι ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸν λαόν αὐτὸν ὅ,τι ὁ Θεὸς μοιράζει ἐξ ἴσου εἰς ὅλους καὶ ἀγωνίζονται καθημερινῶς νὰ βυθίσουν τοὺς σκλάβους αὐτοὺς εἰς τὴν ἀμάθειαν, εἰς τὴν ἀποκτήνωσιν, εἰς τὰ πάθη, εἰς τὴν διαφθοράν, εἰς πᾶσαν ἐν γένει κακίαν καὶ δυστυχίαν, διὰ νὰ λέγουν ἔπειτα, ὅτι ὁ λαός αὐτὸς δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ διευθύνῃ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ὅτι εἶνε συμφέρον του νὰ τὸν διευθύνωσιν αὐτοὶ, διὰ νὰ τὸν ἔχουν ὑποχείριον καὶ πειθῆνιον ὄργανόν των.

Καὶ ἐπὶ τόσα χρόνια, τὰ ἄδικα αὐτὰ θύματα τῆς τυραννίας τῶν ἀφεντάδων, οἱ ἐργάται, προσπαθοῦν ἀνώφελα νὰ σπάσουν τὰ δεσμὰ τῆς ἀτίμου σκλαβιάς των μέσα εἰς τὴν ὅποιαν τοὺς ἔχουν ρίξει οἱ τόσον ἀσυνειδήτοι καὶ ἀπάνθρωποι τύραννοι ἀφεντάδες.

Οἱ πλουτοκράται ἀφεντάδες! Οἱ ὅποιοι ἀφῆρσαν ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς ἐργάτας, κάθε αἰσθημα ἀξιοπρεπείας, κάθε αἰσθημα ὑπερηφανείας, κάθε σκοπὸν μεγαλόψυχον καὶ οὔτε τὴν ζωὴν καὶ τὴν τιμὴν των ἐσεβάσθησαν, τοὺς ἐκύλισαν μέσα εἰς τὸν βούρκον μὲ τὸ χειρότερον κύλισμα ποῦ κάνεις λαός δὲν ἐκυλίσθη ποτέ.

Τοῦ ἔσθυσαν τὴν ζωὴν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τοῦ ἐπώλησαν τὰ ἰδανικά του ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἔχουν κανένα κανόνα καὶ σκοπὸν εἰς τὴν ζωὴν των, παρὰ τὴν ἀπληξίαν των καὶ τὸν ἑαυτὸν των.

Ὅταν βλέπῃ κάνεις νὰ εἶνε πεταμένοι ἔξω ἀπὸ τὴν ωραίαν ζωὴν, ἐκεῖνοι ποῦ χύνουν τὸν ἰδρωτὰ των ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ φυτρώσῃ τὸ ψωμί ὅλου τοῦ ἄλλου κόσμου, ὅταν παρατηρῇ κάνεις τὴν σκλαβίαν των ἐκείνην τὴν ἄδικον καὶ ἀτίμον.

Συλλογίζεται:

Διατί ἀφοῦ ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ ἐγεννήθησαν ἐλεύθερα. Διατί ἀφοῦ καὶ τὰ θηρία ζοῦν ἐλεύθερα εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς ἐρημικοὺς βράχους. Διατί ἀφοῦ καὶ τὰ ἔρπετά καὶ τὰ πτηνὰ ζοῦν ἐλεύθερα εἰς τὰς φωλεὰς των καὶ εἰς τὴν γλῶσση, καὶ πηγαινέουν καὶ ἔρχονται ὅπως θέλουν καὶ ἀναπνέουν τὸν ἐλεύθερον ἀέρα, τὸν

ὅποιον κάνεις δὲν τοὺς ὑστερεῖ.

Διατί μόνος ὁ δυστυχὴς ἐργάτης, ὁποῖος ἐγεννήθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ, διατί νὰ εἶνε διωγμένος ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ σκλάβος εἰς τοὺς ὁμοίους; Διατί νὰ μὴ χύνεται, ὅπως εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὁ ἀῆρ καὶ νὰ μὴ ὀροσίζῃ καὶ νὰ ζωογονῇ τὴν μαραμμένην ψυχὴν τοῦ ἐργάτου;

Διατί νὰ μὴ λάμπῃ καὶ διὰ τὸν ἐργάτην ὁ ἥλιος, ὅπως λάμπει δι' ὅλους τοὺς ὁμοίους του;

Διατί νὰ κυλίσθῃ καθημερινῶς αὐτὸς ὁ ἐργάτης μέσα εἰς τὸ χάος τῆς συντετριμμένης ψυχῆς του; Ὁ Θεὸς κάνενα δὲν ἐστέρησε τῶν ἀγαθῶν αὐτοῦ, οὔτε κανένα ἔπλασε σκλάβον.

Παρὰ ἦλθαν οἱ ἀλιτήριοι αὐτοὶ τοῦ πλοῦτου κύριοι, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἐσκλάβωσαν σιγὰ σιγὰ καὶ ἀφοῦ ἔσπειραν μέσα εἰς τὴν οἰκογένειάν του τὴν πείνα, τὴν γδύμνια καὶ τὴν ἀφράνεια, τὸν ἔκαμαν ἀνίκανο νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ παιδιὰ του.

Πῶς εἴμπορεῖ ποτὲ ἓνα τέτοιο πτώμα νὰ κινηθῇ, νὰ φωνάξῃ, νὰ ἀπαιτήσῃ ἐκεῖνα ποῦ τοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς καὶ τοῦ ἄρπαξαν αὐτοὶ;

Τὸ ἀνίκανον ὅμως αὐτὸ πτώμα, ἀφοῦ ἐπὶ αἰῶνας ἐκυλίσθη εἰς τὴν αἱματοβαμμένην γῆν τῆς «ἀναγκαίας ἐργασίας», ἀκοῦσαν τώρα τοῦ ἐγερτηρίου σαλπίσματος τοῦ Σοσιαλισμοῦ ἤρχισε νὰ ἀνακύπτῃ, νὰ σκαλίσῃ τὰ ἐρείπια καὶ τὰ σκότῃ καὶ νὰ ἀνασύρῃ τοὺς θείους νόμους τοὺς ὁποῖους οἱ τύραννοι τοῦ ἔθαψαν ἐκεῖ μέσα καὶ σηκώνοντας μὲ τὰ στιβαρά του χεῖρια τοὺς νόμους αὐτοὺς ὑψηλὰ φωνάζει, μὲ τὴν δυνατὴν φωνὴν του, ποῦ μοιάζει σὰν ὀργὴ Θεοῦ:

Κάτω πλέον ἢ ἄδικος τυραννία μας.

—Ζήτω ὁ σοσιαλισμὸς!

Ὅστις ἐχαιρετίσθη ὡς ἀνατολὴ ἐνὸς ὄνειρευτοῦ ἡλίου, ὁ ὅστις ἐρχεται ἐπὶ τέλους νὰ σβύσῃ τὸ μαῦρο καὶ πηχτὸ σκοτάδι μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἦτο ἕως τώρα ἀξημέρωτα βυθισμένος καὶ ἐχάνετο ὁ Μικρὸς λαός καὶ ὁ ἐργατικὸς κόσμος.

Ὁ ἥλιος αὐτὸς, ὁ ὁποῖος καλεῖται Σοσιαλισμὸς, θὰ πλημμυρῆσῃ μὲ τὸ γλυκύτατον φῶς του καὶ τὴν σκοτεινότεραν καλύβην τοῦ ἀλυτρώτου σκλάβου τῆς φτώχειας καὶ τῆς δυστυχίας.

Ὁ ἥλιος αὐτὸς, ὁ ὁποῖος καλεῖται Σοσιαλισμὸς, θὰ θερμάνῃ καὶ θὰ ζωογονήσῃ μὲ τῆς χρυσῆς, χαϊδευτικῆς ἀκτίνες του καὶ τὰ πλέον παγωμένα καὶ πονεμένα στήθη τῶν ἀποκλήρων τῆς ζωῆς, τῶν πτωχῶν καὶ ἐργατικῶν τάξεων.

Ὁ ἥλιος αὐτὸς ἀνατέλλει περιλαμπρὸς διὰ νὰ μὴ βασιλευσῇ ποτὲ, ἀλλὰ διὰ νὰ λάμπῃ μέγας, ἀσχιᾶτος λαμπρὸς καὶ ζωογόνος διὰ παντός καὶ νὰ φωτίσῃ τὸν λαόν αὐτὸν τῶν ἐργατῶν, ὁ ὁποῖος ἕως τώρα ἔμενε θαμμένος μέσα εἰς τὰ ἐρείπια καὶ εἰς τὰ σκότῃ.

Ἐν τῷ «Μακρῷ Ἀναγνωστηρίῳ» αὐρὸν Κυριακὴν ὥρα 7 μ. μ. Δ. Νικηφόρος «περὶ ὑμνίων».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ